

Terry Pratchett

GECE BEKÇİLERİ

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI

Delij

“İki tür insan kanuna güler:
Kanunu yapanlar ve kanunu ihlal edenler..”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalemi ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediği *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar*, *Cadının Elektrikli Süpürgesi* ve *Noel Baba’nın Takma Sakal* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlki 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 100 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöhret ve devasa bir hayran kitlesi kazandırdı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kült isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödül kazandı, fahri doktoralar aldı, şövalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı.

Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediği gibi, “dünyada yarattığı dalgalar tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez..”

Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitabı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adami Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omler* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

GECE BEKÇİLERİ

© 2022, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2002, Terry ve Lyn Pratchett

İlk baskı 2002 yılında, İngiltere’de *Night Watch* adıyla Transworld Publishers’a ait Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir. Transworld Publishers, Penguin Random House şirketler grubunun bir altmarkasıdır.

Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett
KAPAK GÖRSELİ: Paul Kidby
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Ağustos 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-84-7
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

Terry Pratchett

GECE
BEKÇİLERİ

BİR DISKDÜNYA® ROMANI - 29

Deli

“Tanıştığımızı sanmıyorum?” dedi Vimes. “Gerçi görüyorum ki sen benim kim olduğumu biliyorsun. Peki sen kimsin?”

“Adım Wiggs efendim,” dedi yüzücü. “Jocasta Wiggs. Sizinle tanışmak benim için bir şeref, Dük Hazretleri.”

“Wiggs ha?” dedi Vimes. “Loncada ünlü bir aile, evet... ‘Efendim’ yeterli bu arada. Bir seferinde babanın bacağına kırmıştım sanırım?”

“Evet efendim. Size selam söyledi,” dedi Jocasta.

“Bu sözleşme için biraz genç değil misin sen?” dedi Vimes.

“Sözleşme için gelmedim efendim,” dedi Jocasta, ayak çırpma-ya devam ederek.

“Hadi ama Bayan Wiggs! Kelleme koydukları fiyat en az...”

“Lonca sizin sözleşmenizi askıya aldı efendim,” dedi inatçı yüzücü. “Kayıt defterinden çıkarıldınız. Şu anda sizin için sözleşme kabul etmiyorlar.”

“Hay tanrılar, neden ki?”

“Bilemiyorum efendim,” dedi Bayan Wiggs. Sabırlı çabaları sonucunda çukurun kenarına kadar gelmişti ve şimdi, tuğla duvarın sapasağlam ve son derece kaygan olduğunu, hiçbir yerine tutunmadığını keşfetmekteydi.

Vimes ise bunu biliyordu; çünkü bir akşam vakti, bunun böyle olmasını sağlamak için saatler harcamıştı.

“O zaman seni buraya neden yolladılar?”

“Bayan Band idman olsun diye yolladı,” dedi Jocasta. “Vay be, bu tuğlalar *gerçekten* pürüzsüz, değil mi?”

“Evet,” dedi Vimes. “Öyleler. Bayan Band’e *kabalık* ettin galiba? Bir şekilde onu kızdırdın falan mı?”

“Ah, hayır Dük Hazretleri. Ama kendime güvenimi abarttığımı ve ileri düzey saha çalışmasının bana iyi geleceğini söyledi.”

“Anlıyorum.” Vimes, Suikastçılar Loncası’nın haşin öğretmen-

lerinden Bayan Alice Band'i hatırlamaya çalıştı. Uygulamalı derslere büyük önem verdiği duymuştu.

“Bu yüzden, *beni* öldürmeye yolladı seni, öyle mi?” dedi.

“Hayır efendim! Bu yalnızca egzersiz! Okum bile yok! Yalnızca nişan alabileceğim bir yer bulacaktım ve sonra geri dönüp Bayan Band'e bildirecektim!”

“Sana inanır mıydı?”

“Elbette efendim,” dedi Jocasta, incinmiş görünerek. “Lonca şerefi efendim.”

Vimes derin bir nefes aldı. “Bak Bayan Wiggs... Seni anlıyorum ama son seneler içinde pek çok meslektaşın beni öldürmeye çalıştı ve tahmin edebileceğin gibi ben bundan pek hoşlanmıyorum.”

“Ben de sizi anlıyorum, haklısınız efendim,” dedi Jocasta, içinde bulunduğu zor durumdan kurtulmak için tek umudunun karşısındaki kişinin iyi niyet göstermesi olduğunu fakat o kişinin iyi niyet göstermek için hiçbir sebebi bulunmadığını bilen birinin sesiyle.

“Sırf bu yüzden etrafa yerleştirdiğim bubi tuzaklarını bilsen *şasardın*,” diye devam etti Vimes. “Kendim hazırladım diye demiyorum, bazıları *cidden* kurnazca.”

“Evet, barakanın kiremitlerinin o şekilde kaymasını kesinlikle beklememiştim efendim.”

“Yağlı iskelet üzerine serdim de ondan,” dedi Vimes.

“Bravo efendim.”

“Seni ölümcül bir şeyin üzerine düşüren tuzaklar da var,” dedi Vimes.

“O zaman... buraya düştüğüm için şanslıyım, değil mi efendim?”

“Ah hayır, bu da ölümcül,” dedi Vimes. “Fakat bu, *zamanla* öldürüyor.” İçini çekti. Suikastçıları caydırmak için elinden geleni yapıyordu, ama... Kayıt defterinden çıkarmışlardı ha?.. Tamam;

sayısız ve envaiçeşit düşmanın kiraladığı karanlık şekillerin suikast düzenlemesinden *hoşlandığından* değildi elbette, ama öteden beri bunu bir tür güvenoyu gibi düşünegelmişti: Bu, sinirine dokunulması gereken zengin ve küstah kişilerin sinirine dokunmayı başardığı anlamına geliyordu.

Dahası, Suikastçılar Loncası'nı alt etmek kolaydı. Loncanın, uymayı şeref meselesi saydığı katı kuralları vardı ve bu, Vimes'a uyuyordu; çünkü *birtakım* uygulamalı alanlarda Vimes *asla* kural tanıımıyordu.

Kayıt defterinden çıkarmışlar ha... Söylentilere bakılırsa, artık kayıtlar defterinde bulunmayan tek diğer kişi Ataerk Lord Vetinari'ydi. Suikastçılar, şehirde süren siyasi oyunları herkesten daha iyi anlardı ve birini kayıt defterinden çıkarmışlarsa bunun tek sebebi, o kişinin vefatının şehirdeki oyunu bozmakla kalmayıp oyun tahtasını da darmadağın edeceğine inanmalarıydı.

“Beni buradan çıkarabilirseniz çok minnettar olurum efendim,” dedi Jocasta.

“Ne? Ha, evet... Şey, kusura bakma ama üstüm başım *temiz*,” dedi Vimes. “Ama uşağa söylerim, bir merdiven alıp buraya gelir. Ne dersin?”

“Çok teşekkür ederim efendim. Tanıştığımıza memnun oldum efendim.”

Vimes eve doğru döndü. *Demek kayıt defterinden çıkarmışlar...* Buna resmî olarak itiraz edebilir miydi acaba? Belki de asıl düşündükleri...

Koku, bir bulut gibi çöktü.

Vimes kafasını kaldırdı.

Yukarıda, başının hemen üstündeki leylak ağacı, çiçeğe durmuştu.

Bakakaldı.

Kahretsin! Kahretsin, kahretsin, *kahretsin!* Her sene unutu... Eh, hayır aslında; *asla* unutmuyordu. Yalnızca... içindeki anıları, kararmasını istemediği eski gümüş eşyalar gibi bir kenara kaldırıyordu ve anılar da her sene olanca keskinlikleriyle ıslıl ıslıl geri geliyor, yüreğine saplanıyordu. Üstelik başka gün kalmamış gibi, bugün.

Elini uzattı ve bir çiçek yakalayıp nazikçe kopardı. Kokladı. Bir an dalgın dalgın durdu. Sonra kopardığı leylak dalını dikkatle giyinme odasına götürdü.

Willikins bugün *resmî* üniformasını hazırlamıştı. Sam Vimes boş boş üniformaya baktı ve sonra hatırladı. Bekçi Teşkilatı Komitesi. Elbette. O eski ezik büzük plaka zırhı takmak olmazdı, değil mi? Ankh Dükü Hazretleri, Şehir Bekçileri'nin Kumandanı Sör Samuel Vimes'a yakışmazdı. Lord Vetinari bu konuda *çok* açık konuşmuştu, lanet olsun!

Ve bir kez daha lanet olsun ki Sam Vimes adamın haklı olduğunu biliyordu. Resmî üniformadan nefret ediyordu ama Vimes bugünlerde artık, kendisinden biraz daha fazlasını temsil ediyordu. Sam Vimes, toplantılara pis bir zırhla katılabilirdi; Sör Samuel Vimes bile sokak üniformasını çıkarmamak için bir bahane bulabilirdi fakat bir dük... Eh, dükün *cilaya* ihtiyacı vardı. Yabancı diplomatlarla görüşen bir dükün, pantolonu kıcıncıdan düşmemeliydi. Sade vatandaş Sam Vimes'ın da pantolonu kıcıncıdan hiç düşmemişti aslında ama düşse kimse bunun için savaş başlatmazdı.

Fakat sade vatandaş Sam Vimes, direnmışti. Kocaman kuştüyülerinin çoğundan ve o aptal tayttan kurtulmuştu ve sonuç olarak, en azından giyenin erkek olduğunu belli eden bir tören üniforması elde etmişti. Gerçi *miğfer* altın süslüydü ve siparişe çalışan zırhçılar da hiçbir işe yaramayan altın süslemeleri olan yeni, pırlıl pırlıl bir zırh imal etmişlerdi. Sam Vimes, üniformayı her giydiğinde

kendini kendi sınıfına ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Aptal, süslü zırhları giyen kişilerden biri olarak görülmekten nefret ediyordu. Üzerine o sınıfın yıldızı buluşuyordu.

Leylak dalını parmaklarında çevirdi ve baş döndürücü kokusunu yine içine çekti. Evet... eskiden böyle değildi...

Biri ona bir şey söylemişti. Başını kaldırdı.

“Ne!?” diye bağırdı.

“Hanımefendi nasıllar diye sordum Dük Hazretleri,” dedi uşak, şaşkın şaşkın. “Siz iyi misiniz Dük Hazretleri?”

“Ne? Ah evet. Hayır. İyiyim. Hanımefendi de öyle, evet, teşekkür ederim. Dışarı çıkmadan önce uğradım. Bayan Content yanındadır. Daha zamanı var dedi.”

“Yine de mutfakta hazırda bol bol sıcak su bulundurmalarını öğütledim Dük Hazretleri,” dedi Willikins, Vimes’in altın yıldızlı zırhını giymesine yardım ederek.

“Evet. Neden o kadar çok suya ihtiyaç duyuyorlar sence?”

“Bilemiyorum Dük Hazretleri,” dedi Willikins. “Sormamak en iyisi belki de.”

Vimes başını salladı. Sybil, kibar bir incelikle, Vimes’in bu özel olayda hazır bulunması gerekmediğini açıkça ifade etmişti. Vimes epey rahatladığını itiraf etmek zorundaydı.

Leylak dalını Willikins’e verdi; uşak, dalı yorum yapmadan aldı ve onu birkaç saatliğine taze tutacak, su dolu gümüş bir tüpe koyduktan sonra tüpü de göğüs plakasının kayışlarından birine tutturdu.

“Zaman uçup gidiyor, değil mi Dük Hazretleri?” dedi, küçük bir fırçayla üstünü başını fırçalayarak.

Vimes saatini çıkardı. “Kesinlikle öyle. Bak, Saray’a giderken yolda Karakol’a uğrayacağım, imzalanması gereken evrakları imzalayacağım ve mümkün olduğunca çabuk döneceğim, tamam mı?”

Willikins, bir uşaağa hiç yakışmayan bir endişeyle baktı ona. “Eminim hanımefendi iyi olacaktır Dük Hazretleri,” dedi. “Elbette, o pek de...”

“...genç değil,” dedi Vimes.

“Aslında ben, ‘pek çok *primi-gravidae* hanımefendiye göre, yaştan yana daha zengin’ diyecektim,” dedi Willikins rahatça. “Ama sağlam yapılı bir hanım o, bu şekilde ifade etmeme izin verirsiniz. Ve geleneksel olarak ailesi doğum sırasında pek az sorun yaşamıştır.”

“Primi... ne dedin?”

“*İlk hamileliğini yaşayan*, Dük Hazretleri. Ve eminim hanımefendi, kütüphane halısını aşındırmakla meşgul olmak yerine suçlu peşinde koştuğunuzu bilmeyi tercih eder.”

“Herhâlde haklısındır Willikins. Ee, bir de... Hah evet, eski lağım çukurunda yüzen genç bir hanım var Willikins.”

“Tamam Dük Hazretleri. Mutfak yamağını bir merdivenle yollarım hemen. Suikastçılar Loncası’na haber vereyim mi peki acaba?”

“İyi fikir. Kızın temiz giysilere ve bir banyoya ihtiyacı olacak.”

“Eski bulaşıkhanedeki hortum daha uygun olur belki? En azından başlangıç olarak?”

“İyi düşündün. Sen hallet bunu. Benim artık gitmem lazım.”

Pseudopolis Meydanı Karakolu’nun kalabalık ana ofisinde avuş Colon, miğferine tüy gibi iliştirdiği leylak çiçeğini dalgın dalgın düzeltti.

“Acayip tuhaflaşıyorlar Nobby,” dedi, huzursuzlukla sabah gazetelerini karıştırarak. “Aynasızlara özgü bir şey. Çocuklarım olduğunda benim de başıma gelmişti. Daha zorlu birine dönüşüyorsun.”

“Zorlu derken?” dedi Onbaşı Nobbs. Nobbs, hayvanların çabucak evrimleşip insana dönüşmesinin en canlı kanıtıydı muhtemelen.

“Şeey,” dedi Colon, sandalyesinde arkasına yaslanarak. “Böyle... eh, bizim yaşımıza geldiğinde...” Nobby’ye baktı ve duraksadı. Nobby, yaşının “muhtemelen 34” olduğunu söyledi; Nobbs ailesi sayı saymak konusunda başarılı değildi. “Yani belli bir... yaşa geldiğinde,” diye denedi yine, “dünyanın asla kusursuz bir yer olmayacağını anlıyorsun. Dünyanın bir parça... şey olmasına alışıyorsun... bir parça...”

“Leş gibi?” dedi Nobby. Kulağının arkasına, normalde izmaritlerine ayırdığı yere, solmaya yüz tutmuş bir leylak çiçeği sıkıştırmıştı.

“Aynen,” dedi Colon. “Yani dünya asla kusursuz bir yer olmayacak, bu yüzden elinden geleni yapıyorsun, tamam mı? Ama çocuk bekliyorsan, aniden her şeyi farklı görmeye başlıyorsun. *Çocuğum bu pisliğin içinde büyüyecek*, diye düşünüyorsun. *Daha İyi Bir Dünya kurmanın zamanı geldi*, diyorsun. Böylece biraz... şevkleniyorsun. İçinde bir ateş yanıyor. Bu arada, patron, Kolu güçlü olayını duyduğunda ortalık epey kızışac... Ah, günaydın Bay Vimes!”

“Dedikodumu yapıyorsunuz ha?” dedi Vimes, ikisi irkilerek selam dururken. Yanlarından geçti. Aslında ne konuştuklarını duymamıştı ama Çavuş Colon’un yüzü kitap gibi okunabiliyordu ve Vimes o kitabı seneler önce ezberlemişti.

“Şey, yalnızca merak ediyorduk, acaba mutlu olay...” diye başladı Colon, basamakları ikişer ikişer çıkan Vimes’in peşine takılarak.

“Daha olmadı,” dedi Vimes kısaca. Ofisinin kapısını itip açtı. “Günaydın Havuç!”

Yüzbaşı Havuç ayağa fırladı ve bir selam çaktı. “Günaydın efendim! Acaba hanımefendi...”

“Hayır Havuç. Henüz değil. Gece neler oldu?”

Havuç’un bakışları leylak çiçeğine ve sonra yine Vimes’in yüzüne kaydı. “İyi şeyler olmadı efendim,” dedi. “Bir bekçi daha öldürüldü.”

Vimes olduğu yerde kalakaldı. “Kim?” diye sordu.

“Çavuş Kologüçlü efendim. Pekmez Madeni Yolu’nda. Yine Carcer.”

Vimes saatine baktı. Saray’a gitmelerine on dakika vardı ama bir anda, zaman önemini kaybetmişti.

Masasına oturdu. “Tanık?”

“Bu sefer üç tane efendim.”

“O kadar var mı?”

“Hepsi cüce. Kologüçlü görev başında bile değildi efendim. Me-saisi bitmişti, bir dükkândan sıçanlı börek ve patates kızartması alıyordu ve doğrudan Carcer’a tosladı. O iblis, Kologüçlü’yü ense-sinden bıçakladı ve kaçtı. Onu bulduğumuzu düşünmüş olmalı.”

“*Haftalardır* arıyoruz adamı ve zavallı Kologüçlü, kahvaltısından başka bir şey düşünmezken rastlıyor ona! Angua iz sürüyor mu?”

“Bir noktaya kadar sürdürdünüz efendim,” dedi Havuç çekinerek.

“Neden bir noktaya kadar?”

“O... Eh, Carcer olduğunu varsayıyoruz, Sator Meydanı’nda anason bombası atmış. Neredeyse saf yağ.”

Vimes içini çekti. Halkın tüm bunlara nasıl da adapte olduğu şaşırtıcıydı. Bekçi Teşkilatı’nda bir kurtinsan vardı ve bu haber yeraltında yayılmıştı. Bu yüzden de suçlular, kanunun burnunun çok keskin olduğu bir toplumda hayatta kalacak şekilde evrimleşmişti. Çözüm, koku bombalarıydı. *O kadar* dramatik olması gerekmiyordu

ayrıca; küçük bir şişe saf nane veya anason yağını sokağa atıyordunuz, bir sürü kişi basıp geçiyordu ve aniden Çavuş Angua, birbiriyle kesişen yüz, hatta *bin* ayrı koku iziyle karşı karşıya kalıp korkunç bir migrenle yatağa düşüyordu.

Havuç rapor verdi ve Vimes surat asarak, izni iptal edilen veya çift vardiya çalıştırılan bekçileri, silkelenen muhbirleri, pislettilenen güvercinleri, hışkırdattırılan otları, rüzgâra tutulan parmakları, sokağa kabartılan kulakları dinledi. Bunların ne kadar anlamsız olduğunu biliyordu. Bekçi Teşkilatı'nın hâlâ yüz personeli bile yoktu ve bu sayıya çaycı kadın da dâhildi. Şehirdeyse bir milyon kişi ve bir milyar saklanma deliği vardı. Ankh-Morpork, saklanma delikleri üzerine inşa edilmişti. Dahası, Carcer tam bir kâbustu.

Vimes başka türlü kaçıklara alıştı: normal normal yaşarken bir anda kendilerini kaybeden ve sırf fazla gürültülü sümkürdü diye birini ocak süngüsüyle öldüren adamlara. Ama Carcer farklıydı. Adam çift kişilikliydi; üstelik bu kişilikler birbirleriyle çatışma hâlinde değil, rekabet içindeydi. Yani adamın *her iki* omzunda da birer şeytan vardı ve şeytanlar birbirlerini kışkırtıyorlardı.

Bununla beraber adam sürekli neşeyle, keyifle gülümsüyordu ve bir haftada kararan cinsten altın saatler satarak geçinen bir serseriye benziyordu. Ve asla ama *asla* yanlış bir şey yapmadığına emindi. Tamamen emindi. Katliam sahnesinin ortasında, kan damlatan eller ve cebinde mücevherlerle durur ve incinmiş bir masumiyetle, “Ben mi? *Ben* ne yaptım ki?” derdi.

Ve ona inanırdınız... ta ki o küstah, güleç gözlerin içine bakana ve orada, derinlerdeki iblislerin, bakışlarınıza karşılık verdiğini görene kadar.

...ki o gözlere çok da uzun süre bakmamalıydınız; çünkü bu,

kendi gözlerinizi adamın ellerinden ayırdığınız anlamına gelirdi ve işte o an, o ellerden birinde bir bıçak belirirdi.

Ortalama bir bekçi için böyle kişilerle başa çıkmak kolay değildi. Bekçiler, sayıca azınlıkta olan kişilerin pes etmesini, anlaşma yapmaya çalışmasını ya da en azından *hareket etmeyi bırakmalarını* beklerdi. Beş dolarlık bir saat uğruna cinayet işlemelerini beklemezlerdi. (Yüz dolarlık saat dersenez, o farklıydı. Burası Ankh-Morpork'tu ne de olsa.)

“Kolugüçlü evli miydi?” dedi Vimes.

“Hayır efendim. Anne babasıyla Yeni Ayakkabıcılar Sokak'ta yaşıyordu.”

Anne babası... diye düşündü Vimes. Sandığından da üzücüydü.

“Biri onlara haber verdi mi?” diye sordu. “Nobby deme sakın. ‘Bir dolarına bahse girerim, sen Jackson’ın dulusun’ saçmalığını bir daha istemeyiz.”

“Ben gittim efendim. Haberi alır almaz.”

“Teşekkür ederim. Nasıl karşıladılar? Kötü mü?”

“Onlar... ciddiyetle karşıladılar efendim.”

Vimes inledi. Yüz ifadelerini hayal edebiliyordu.

“Resmî mektubu ben yazarım,” dedi, masasının çekmecesini açarak. “Birine söyle, onlara götürsün. Daha sonra benim de uğrayacağımı söylesin. Ve belki, zamanı değil ama...” Hayır, bir dakika, bunlar cüceydi ve cüceler para konuşmaktan utanmazdı. “Boş ver. Emekli maaşı vesaire hakkındaki tüm detayları halledeceğiz desin. Görev başında öldü. Öyle sayılır. Bu da ek ödenek demek. Hepsi birikiyor.” Dolaplarını karıştırdı. “Kolugüçlü’nün dosyası nerede?”

“Burada efendim,” dedi Havuç, hemen dosyayı uzatarak. “Saat onda Saray’da olmamız gerekiyor efendim. Bekçi Teşkilatı Komitesi. Ama eminim anlayacaklardır,” diye ekledi, Vimes’in yüzünü

görerek. “Ben gidip Kolugüçlü’nün dolabını temizleyeyim efendim. Bizim çocuklar da çiçek falan almak için para toplar herhâlde...”

Yüzbaşı çıktıktan sonra Vimes, önündeki antetli kağıda bakarak düşündü. Bir dosya... Kahrolası bir *dosyaya* başvurması gerekmişti. Ama bugünlerde o kadar çok bekçi vardı ki...

“Çiçek için para. Bir de tabut. Meslektaşlarının ailelerine göz kulak olursun.” Çok, çok uzun zaman önce, Çavuş Dickins söylemişti bunu...

Vimes kelimeler konusunda yetenekli değildi. Özellikle de yazılı kelimeler konusunda. Fakat yine de, hafızasını tazelemek için dosyaya birkaç kez göz atarak, yazabildiğince güzel bir mektup yazdı.

Hepsi de güzel, doğru kelimelerdi, öyle sayılırdı. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Kolugüçlü bekçilik yapması için para ödenen düzgün bir cüceydi yalnızca. Teşkilat’a katılmıştı, çünkü bugünlerde Teşkilat’a katılmak iyi bir kariyer tercihiydi. Ücreti iyiydi, emeklilik maaşı fena değildi, (kendinizi Igor’un ellerine bırakmaya cesaretiniz olduğu sürece) sağlık güvencesi harikaydı ve bir sene kadar sonra, eğitilmiş bir Ankh-Morpork bekçisi, şehirden ayrılıp ovadaki diğer şehirlerde, hem de daha yüksek rütbeyle işe başlayabiliyordu. Bu sürekli oluyordu. Sam Vimes’in adını hiç duymamış kasabalarda bile bu bekçilere “Sammie” deniyordu. Sam Vimes bununla biraz gurur duyuyordu, yalan değil. “Sammie” demek, dudaklarını kıpırdatmadan düşünebilen, rüşvet almayan –yani çok fazla rüşvet almayan ya da yalnızca bira ve çörek düzeyinde rüşvetler alan ki Vimes bile bunları çarkları yağlayıp rahatça dönmelerine yardımcı olan maddeler olarak görüyordu– ve nihayetinde, güvenilen bekçiler demektir. En azından, belli bir düzeyde güvenilen bekçiler.

Koşan ayakların sesi, Çavuş Kayağantaş’ın, acemi birliğine

yeni katılmış bekçileri sabah koşusundan getirdiğini haber verdi. Kayağantaş'ın onlara öğrettiği koşu marşını duyabiliyordu Vimes. Bir trol tarafından uydurulduğu belliydi:

“Aptal saptal şarkılaaar!

Söyleyerek koşarınız!

Neden öyle bilmiyoom!

Uyaklar da uymuyooo!”

“Ses kes!”

“Bir! Kii!”

“Ses kes!”

“Üç! Çok!”

“Ses kes!”

“Ee... ney?”

Eski limonata fabrikasında kurdukları küçük eğitim okulunun bir sürü bekçi çıkarması ama bekçilerin, deneme süreleri biter bitmez istifa etmeleri Vimes'in sinirlerine dokunuyordu hâlâ. Gerçi bunun avantajları da vardı. Artık ta Überwald'de bile Sammieler vardı ve hepsi de yerel terfi basamaklarını üçer beşer tırmanıyordu. İsimlerini bilmek; o isimlerin, kendisine selam verecek şekilde eğitildiğini bilmek, işe yarıyordu. Siyasetin çalkantıları yerel hükümdarların birbirleriyle konuşmayı bırakmasına yol açmış olsa da semafor kuleleri aracılığıyla Sammieler birbirleriyle *sürekli* konuşuyordu.

Alçak sesle, farklı bir şarkı mırıldanmakta olduğunu fark etti Vimes. Senelerdir aklına gelmemiş bir ezgiydi. Hem koku hem de şarkı, leylağa yakışıyordu. Suçluluk hissederek sustu.

Mektubu bitirmek üzereyken kapı çalındı.

“Bitti sayılır!” diye seslendi.

Terry Pratchett

GECE BEKÇİLERİ

*“Sana bir tavsiye vereyim evlat,” dedi Vimes.
“Devrimlere güvenme. Her zaman devridaim yaparlar
ve geri dönerler. Bu yüzden devrim deniyor onlara.
İnsanlar ölür ve hiçbir şey değişmez...”*

Değişmeyen tek değil, pek çok şey vardır aslında. Örneğin, tarih.
Fakat bir ırmaksa tarih ve onda asla *geri geri* yüzülemese, yaşlı
Vimes ile genç Sam’in maceraları hangi yöne ilerleyecektir?

*“Hayır. John Keel bir amaca hizmet edecek,” dedi Madam.
“Herkesin kıvrıla kıvrıla yol aldığı bir dünyada o adam
düz bir çizgide ilerliyor. Ki kıvrımlı bir dünyada,
ancak düz gidersen yol alırsın...”*

Ve yolda yürümek ile yolu bilmek,
bazen aynı kapıya çıkmaktadır...

Diskdünya'nın yirmi dokuzuncu kitabı *Gece Bekçileri*,
Ankh-Morpork'un geçmişini, şimdisini ama hepsinden ötesi
geleceğini tehdit eden cani bir katilin peşinde, zamanın karmaşık
ışığına çomak sokan, leylak kokulu, devrimci bir roman.

📍 DiskDunyaTurkiye 📱 diskdunya_tr 📷 diskdunya

Delidolu

delidolu.com.tr

📍 📱 📷 @delidolukitap

📍 Delidolu Yayınları

ISBN: 978-605-2349-84-7

9 786052 349847